

STICHTING FUTURO MASAYA

www.stichtingfuturo.nl

IBAN:
NL87 TRIO 0197 6339 35

NIEUWSBRIEF

JAARGANG 8, NUMMER 2
26 april 2020

CORONA en NICARAGUA

Zoals in elke spannende en dreigende situatie, onthoudt het dictatoriale bewind de bevolking veel reële en relevante informatie. De mensen weten dus absoluut niet hoe ernstig de situatie in hun land is en zijn alleen via het internationale nieuws op de hoogte van de wereldwijde problemen met het virus. Velen nemen dus zelf maar maatregelen.

Het ministerie van gezondheid spreekt vandaag (25 april) van 11 positieve gevallen van Covid-19 en drie doden ten gevolge van het virus. Maar alom wordt uiteraard getwijfeld aan deze informatie. Een longarts verzekert dat er zeker veel meer gevallen moeten zijn, maar dat wordt niet geregistreerd omdat het ministerie geen beleid voert van actief naspeuren en zeker niet van openheid van zaken geven.

Projectleidster María Lourdes: “Alles is onzeker en de overheid heeft geen enkele maatregel genomen. Men is over het algemeen zelf erg voorzichtig en blijft zo veel mogelijk thuis. Niemand weet hoeveel gevallen er zijn. Ondanks dat de scholen open moeten blijven, houden veel ouders hun kinderen thuis. In het ziekenhuis hier vlak naast mijn huis zou een geval van corona zijn, maar er mag niet over gepraat worden!”

CORONA en de GAARKEUKEN

De leiding van de gaarkeuken heeft in overleg met mij besloten om de middagactiviteiten voorlopig op te schorten. Er worden wel elke dag maaltijdpakketten klaargemaakt die de kinderen op kunnen halen om thuis op te eten.

Er wordt zo hygiënisch mogelijk gewerkt

lunch in een zakje

Wat lekkers en natuurlijk ook wat gezonds...

De vrijkomende tijd gebruikt het personeel voor de grote “voorjaars”schoonmaak en plegen van achterstallig onderhoud

EVEN VOORSTELLEN

Ik ben erg blij dat Nienke Visser bereid is pr-werkzaamheen voor onze stichting te gaan verrichten. Ze stelt zichzelf voor:

“Ik ben Nienke, 40 jaar en woon in Groningen. De afgelopen jaren ben ik werkzaam bij de overheid in mijn woonplaats. Dat werk doe ik met plezier en daarnaast besteed ik veel tijd aan mijn hobbies. Ik ben graag creatief bezig, dus knutselen, schilderen en vooral schrijven vind ik leuk om te doen. Op social media schrijf ik af en toe een column over situaties en onderwerpen in mijn leven en ook op mijn werk grijp ik elke kans aan om mezelf creatief te uiten.

Toen mijn ouders mij wezen op de oproep die Hans had geplaatst was ik gelijk enthousiast. Zoals gezegd ben ik graag actief op social media en de kans om een steentje bij te dragen aan deze mooie stichting maakt het extra leuk en uitdagend.

Een van de mooie aspecten van social media vind ik de interactie die je als schrijver hebt met de lezer. Mijn doel is om voor Stichting Futuro bij te dragen aan de mooie website, een interessante, actuele en interactieve Facebookpagina te maken en wellicht op andere social media wervend actief te zijn.

Voor mij is Facebook hobby en al doende moet ik het professionele gedeelte van Facebook en haar mogelijkheden ontdekken. De prioriteit ligt de komende tijd op het vergroten van de naamsbekendheid Futuro en het werven van nieuwe donoren zodat het team van Futuro haar fantastische werk in Nicaragua nog heel lang voort kan zetten.

De Facebookpagina is nog in opbouw maar als je nieuwsgierig bent kijk gerust even. Je kunt ons vinden via fb.me/futuronicaragua of een berichtje sturen naar m.me/futuronicaragua. Gewoon zoeken op 'Futuro' kan ook en lid worden natuurlijk ook.

En mocht jij een goed idee hebben voor onze Facebookpagina, om fondsen te werven of anderzijds aandacht te genereren voor de stichting dan hoor of lees ik dat graag!”

COLUMN

AANGENAAM

Ik probeer zoveel mogelijk alleen de grote lijnen van het nieuws te volgen en in de krant alleen die informatie te lezen die mij op de hoogte houdt van de aard en de ontwikkeling van het coronagebeuren. Verder bevind ik mij in de luxe positie dat ik al jaren gewend ben niet te werken, geen kleine of puberende kinderen heb die ik bezig, in het gareel en aan de schooltaken moet houden, niet op een bovenhuis leef en niet in de randstad woon waar anderhalve meter afstand houden van de medemens vrijwel ondoenlijk is.

Mijn grootste leed is dat ik niet af en toe naar een café of restaurant kan, niet nu en dan even ontspannend kan biljarten met een vriend en mijn kinderen te weinig zie. Maar daar staat tegenover dat ik eindeloos op het aanpalende platteland kan wandelen waar een tegenwandelaar op honderden meters afstand te zien is en die ik dus op veel riante anderhalve meters kan passeren.

En hoe prettig is het ook dat het dorp over een pizzeria beschikt met een echte Italiaanse eigenaar die na een lang telefoongesprek met veel gevraagde verduidelijkingen de door mij begeerde pizza laat bezorgen. En dat de vegetarische pizza dan vervolgens rijkelijk belegd is met kwalijk geurende salamischijven... ach, denkend aan het leed van veel anderen accepteer ik ook deze omissie en geniet na een telefoontje en anderhalf uur wachten van een nieuw exemplaar dat kennelijk al de dag tevoren het benodigde bezoek aan de oven heeft gebracht.

Toen ik een paar maanden geleden net in mijn nieuwe huis woonde, werd op een avond aangebeld en stond een mij vreemde dame voor de deur met een bos tulpen .

“Ik ben de overbuurvrouw en u bent hier nieuw komen wonen, dus ik dacht..., ach een bloemtje zou wel leuk zijn. Welkom hier.”

Uiteraard was dat een bijzonder aardige geste. Toen ik vorige week de deur uitging, zag ik aan de overkant een meneer onkruid uit zijn tegelpad verwijderen. Die man zal dan vast óók wel aardig zijn, dacht ik, dus stak ik over om kennis te maken.

Toen ik memoreerde dat ik van de overkant kwam en dat zijn vrouw mij zo aardig van tulpen had voorzien, strekte hij zijn rug, trok de rubberen werkhandschoen uit, gaf me een hand en noemde zijn naam. En toen verstijfden we ongeveer tegelijkertijd en keken elkaar een moment verbouwereerd aan.

“Dit mocht toch eigenlijk niet,” mompelde hij en ik probeerde iets relativerends te bedenken waar de directeur van het RIVM en de ministerpresident geen bezwaar tegen zouden kunnen hebben, maar kwam niet verder dan een schamel: “Ach, het zal wel loslopen.” Maar hoe schamel ook, uiteindelijk zullen we toch wel op die manier wat optimistisch moeten blijven in de zin van dat het wel zal loslopen. Op anderhalve meter van elkaar.